

Nicci French

Als het zaterdag wordt

2016

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Voor Kersti en Patricia

Ze is niet bang. Een messteek levert geen stekende pijn op. Het voelde meer als een dreun die in golven door haar lichaam ging, en daarna hadden haar benen het begeven en lag ze op de grond. Haar mes kletterde op de harde vloer.

Ze had niet beseft wat er gebeurde, ook al was het haar eigen mes. Dat had ze achterovergedrukt en bewaard onder haar matras. Ze had het meegenomen, weggestopt achter haar broekband. Maar het was fout gelopen.

Nu zit ze in elkaar gezakt op de tegelvloer met haar rug tegen de muur. Haar blote voeten zijn nat en warm van haar eigen bloed.

Ze hoort een stem en het licht wordt aangedaan. Twee tl-buizen, hangend aan kettingen, verspreiden een naargeestig schijnsel. De linker flikkert en zoemt. Afstandelijk kijkt ze naar haar bloed. Het is niet rood, eerder kastanjekleurig, en ziet er dik en plakkerig uit. Ze laat haar hoofd achterover zakken en kijkt naar boven.

Ze hoort toesnellende voetstappen, rubberzolen die piepen op de tegels. Aanvankelijk ziet ze alleen de groene stof van hun uniform. Gezichten buigen zich naar haar toe. Ze voelt handen op haar lichaam. Kleren worden opengeknipt. Er wordt gemompeld.

‘Wat denk je?’

‘Ze moet in de recreatiezaal zijn,’ zegt de man.

‘Hoe weet je dat?’

‘De afdeling is afgesloten. Ze kan nergens anders naartoe.’

‘Heb je de spuit bij je?’

De man houdt een injectienaald op.

‘Is het genoeg?’

‘Genoeg voor een paard.’

‘Ze zal wel helemaal over de rooie zijn.’

‘We zijn met z’n drieën.’

‘Heeft ze een mes?’

‘Dat heeft ze laten vallen. Het was niet van haar.’

‘Misschien heeft ze er nog een.’

Ze sluipen door de gang en kijken links en rechts in het donker, luisteren of ze een beweging horen. Het enige licht komt van de maan en valt in stroken tussen de tralies door de gang in.

‘Kunnen we het licht niet aandoen?’

‘Dat kan alleen van beneden.’

Buiten waait het en regendruppels kletteren tegen de ramen alsof ze ertegenaan worden gesmeten.

Eventjes is het stil, dan volgt een nieuwe lading.

De recreatiezaal is niet echt een zaal, maar een verbreding aan het einde van de gang, die ruimte biedt voor stoelen en een bank. Ze zien het schijnsel van de tv op de muren, alsof er een haardvuur brandt.

De mannen fluisteren tegen elkaar.

‘Zullen we wachten?’

‘Ze is in haar eentje.’

‘Je hebt gezien wat ze gedaan heeft.’

‘Ben je bang?’

‘Nee.’

Aanvankelijk zien ze niemand. Het geluid van de tv is uit, maar het beeld staat aan: een teleshopping-programma, een flits van goedkope sieraden. Lege stoelen, een tafeltje met een opengeslagen tijdschrift. Dan zien ze iemand ineengedoken in een hoek zitten, met de armen om zich heen geslagen. In het licht van de tv zijn de tatoeages op de armen te zien: gezichten, sterren en spiralen. Eén arm is helemaal donker van de inkt. Het hoofd is gebogen, het gezicht gaat schuil achter haar. Ze murmelt iets wat ze niet kunnen verstaan en dan beweegt ze haar hoofd op en neer, waardoor haar achterhoofd telkens tegen de muur bonkt. Een van de verplegers loopt op haar toe.

‘Rustig maar. We brengen je naar je kamer.’

Ze blijft murmelen. Het is niet te zeggen of ze zich van hun aanwezigheid bewust is. Wanneer de verpleger nog dichterbij komt, tilt ze heel even haar hoofd op, waardoor haar dikke haardos uiteenwijkt. De blik in haar heldere ogen is even strak als die van een in het nauw gedreven dier. De maag van de

verpleger trekt samen. Heel even aarzelt hij. Op dat moment springt ze naar voren. Of ze het op hem heeft gemunt of dat hij in de weg staat is niet duidelijk. Hij valt achterover op de tafel met haar boven op zich. Hij slaakt een kreet. De andere twee verplegers proberen haar van hem af te trekken. Een van hen slaat zijn arm om haar hals en trekt steeds harder, maar de man onder haar blijft schreeuwen. Een andere verpleger balt een vuist en stompt haar hard in de ribben. Het doffe geluid van elke dreun is duidelijk te horen, als een rubberen hamer die wegzinkt in de aarde. Uiteindelijk verslapt haar greep en wordt ze weggetrokken. Hoewel ze haar in bedwang proberen te houden, spartelt en kronkelt ze nog steeds.

‘Werk haar tegen de grond.’

Ze draaien haar op haar buik. Eén verpleger houdt haar beide armen vast en de derde gaat op haar rug zitten, maar nog steeds schopt en trapt ze. Met zijn tanden trekt de verpleger het plastic dopje van de injectienaald.

‘Zorg dat ze stil blijft liggen.’

Hij ramt de naald in het bovenbeen van de vrouw en spuit de lorazepam langzaam in. Dan werpt hij de naald opzij, gaat dwars over haar benen liggen en houdt ze in bedwang. Kermend en huilend kronkelt ze onder hem. Hij ruikt haar: tabak, zweet, de

warme stank van angst, haast als van seksuele opwinding. Aanvankelijk gebeurt er niets, maar na een minuut worden de bewegingen en geluiden zwakker en lijkt het lichaam onder hem te sterven. Voor de zekerheid telt hij traag tot twintig. Dan komen ze overeind en doen hijgend een stap naar achteren.

‘Gaaf het?’

Een van de verplegers brengt een hand naar zijn hals.

‘Ze heeft me gebeten.’

‘Ze is beresterk. Drie man is niet genoeg.’

‘Het was haar schuld niet. Ze wilden haar te grazen nemen.’

‘De volgende keer lukt ze dat echt.’

Hoofdstuk 1

De wind gierde door de straat en het regende gestaag. Frieda Klein liep in stevig tempo door het donker. Op dit tijdstip van de nacht, tijdens de kleine uurtjes waarin de straten vrijwel verlaten waren en er vossen in vuilnisbakken wroetten, had ze het gevoel dat Londen van haar was. Ze kwam uit bij de Strand en net toen ze wilde oversteken richting de Theems, begon haar mobieltje in haar jaszak te trillen. Wie zou er zo laat nog bellen? Ze pakte het en keek naar het scherm-pje: Yvette Long. Brigadier Yvette Long.

‘Yvette?’

‘Het gaat over Karlsson.’ Yvettes stem klonk luid en schel in Frieda’s oor. ‘Hij is gewond.’

‘Karlsson? Wat is er gebeurd?’

‘Dat weet ik niet.’ Yvette Long leek een snik te onderdrukken. ‘Ik heb het net gehoord. Het is niet helemaal duidelijk. Ze hebben iemand gearresteerd en Karlsson ligt in het ziekenhuis. Hij wordt geopereerd. Het klinkt ernstig. Meer weet ik niet. Ik móést iemand bellen.’

‘Welk ziekenhuis?’

‘St Dunstan’s.’

‘Ik ben al onderweg.’

Ze stopte het mobieltje terug in haar zak. St Dunstan’s was in Clerkenwell, anderhalve kilometer verderop,

misschien nog wel verder. Ze hield een taxi aan en staarde door de voorruit tot ze de grauwe bovenverdiepingen van het ziekenhuis voor zich zag opdopen. De baliemedewerkster kon niemand met de naam Karlsson in het systeem vinden.

‘Vraag het eens bij de spoedeisende hulp,’ zei ze, naar rechts wijzend. ‘Aan de andere kant van het binnenplein de gang door.’

Bij de balie van de spoedeisende hulp moest Frieda aansluiten in de rij. Een man vooraan vroeg waarom zijn vrouw nog niet werd geholpen. Ze wachtte al twee uur. Meer dan twee uur. De baliemedewerkster legde hem heel beleefd en langzaam uit dat mensen op basis van urgentie werden behandeld. Frieda keek op haar telefoon. Het was tien voor halfvijf ’s ochtends.

De man leek er niets voor te voelen om weg te gaan. Hij herhaalde zijn klacht nog luider en ruziede met een tiener in trainingspak achter hem, wiens hand verbonden was met een smoezelige theedoek. Een oude man voor Frieda draaide zich zuchtend om. Zijn gezicht had een grijsgroene kleur.

‘Wat een tijdsverspilling,’ zei hij. Frieda reageerde niet. ‘Mijn vrouw wilde dat ik ging. Ik heb alleen maar last van mijn arm. En van indigestie.’

Frieda bekeek hem aandachtig. ‘Hoe bedoelt u? Wat voelt u?’

‘Het is gewoon indigestie.’

‘Beschrijf het eens.’

‘Alsof er een klem om mijn borst zit. Met een beetje Alka-Seltzer ben ik zo weer de oude.’

‘Kom mee,’ zei Frieda terwijl ze de overrompelde man mee naar voren trok.

De man voor de balie staakte zijn geklaag en keek achterom. ‘U moet op uw beurt wachten.’

Frieda duwde hem opzij. ‘Deze meneer heeft misschien een hartaanval,’ zei ze.

De baliemedewerkster keek haar vragend aan. ‘Wie bent u?’

‘Een hartaanval,’ zei Frieda. ‘Dat is het enige wat u hoeft te horen.’

Daarna volgden een paar minuten waarin werd geroepen en met deuren geslagen en even later werd de man op een brancard gelegd, waarop de rust ineens terugkeerde en Frieda en de baliemedewerkster tegenover elkaar stonden.

‘Was dat uw vader?’

‘Ik ben hier voor Malcolm Karlsson,’ zei Frieda.

‘Hoofdinspecteur Malcolm Karlsson.’

‘Bent u familie van hem?’

‘Nee.’

‘Een collega?’

‘Nee.’

‘Het spijt me, maar dan kan ik u geen informatie verstrekken.’